



mijmering / quiz

Toen ik aan mijn carrière als muziekjournalist begon was ik jong, fris en fruitig. Jong kan ik niet meer claimen, fris en fruitig nog wel! Ik heb het plezier in mijn vak nimmer verloren, evenmin als mijn nieuwsgierigheid naar en mijn liefde voor de muziek. Toen

ik begon te schrijven was ik onzeker. Klopt het wat ik zeg, word ik wel voor vol aangezien, kan ik wel goed formuleren wat ik meen te horen? Ik geef tenslotte een mening en kan mensen daarmee aardig op hun tenen trappen. Ik heb jarenlang als een schim door de concertzalen gedwaald, in de hoop dat niemand me zou herkennen als 'dat meisje van de krant'.

Maar ik had fans en één daarvan heeft me eens voorgedragen als panellid bij Omroep Brabant, in een programma over cultuur in de provincie. Het zou een hoogstaande quiz worden die je kon winnen of verliezen, maar dat laatste was ik niet van plan, dus ging ik voor winnen. Ik zou alle Brabanders eens laten horen dat klassieke muziek je van het is, dat ik wat te vertellen had en het geen vergissing was dat een krant mij vroeg om mijn mening te geven; dat ze kortom te doen hadden met iemand die verstand van zaken had en dat mijn kennis niet onderdeel was van de hotemetoten uit de gevestigde culturele orde. Dus daar zat ik op een avond aan tafel tussen die hotemetoten, microfoon voor mijn neus: kom maar op met die vraag!

Die luidde: wat weet je van Arno en Gradje. Dat bleken twee louche figuren met Eindhovense roots die een singeltje hadden gemaakt (geplagieerd bleek later) dat 'Pappie, ik zie tranen in je ogen' heette, waarmee ze de top zoveel hadden gehaald.

Ik eindigde als laatste. Meer dan 'geen flauw idee' heb ik niet kunnen uitbrengen.

Gevloerd door smakeloosheid ging ik af, maar dapper pakte ik de volgende dag de pen weer op. Van Arno en Gradje is ieder spoor verdwenen. Eendagsvliegen op het kronkelige pad van het levenslied.

Pappie (voor de liefhebber)